

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ludovici Richeomi Societatis Ies. Valedictio Animæ Deuotæ

Richeome, Louis

Coloniæ, 1610

Vitam humanam mortem semper comitari, nec veram vitam esse, & de
tribus circumstantijs maximæ celeritatis. Colloq. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50753)

- Pf. 101.12* Regio Propheta dicant: *Dies mei*
Pf. 108.23 *ut umbra declinauerunt. Sicut umbra*
cum declinat ablati sum. Cumq[ue]
Iob. 14. *patientię illa Idea Iob: Homo natus*
15.5. *de muliere breui uiuit tempore. Et g[ra]t[ia]*
 tium Doctore Paulo ac sexcentis
 lijs Sanctis. *Tempus breue est. Tu*
 quemadmodum ij absque vltimo
 deliberatrone dicant, accingamur
 ergo, colligamus vasa, absit torpor
Isa. 55. absit oscitantia, quarendus est De
Ad Gal. dum adhuc inueniri potest: bene
6.10. laudabiliter viuamus, dum per tempo
 pus licet: arripienda occasio est, dum
 se offert: ire oportet, in viam se duc
Ioan. 12. dum lucet, ne fortassis mortis tem
35. bris inuoluti, in præcipitium addu
 ctumur, vbi pedes & manus liga
Mat. 22. benefacere & mereri vellent, ha
13. que ita sancta & sapienti consulti
Eccles. 9. tione præmissa manum operi adma
10. ueant, & confestim ad iter facien
 se parent.

*Vitam humanam mortem semper
 imitari, nec veram vitam esse, et
 tribus circumstantijs maximam
 heritatis.*

COLLOQVIUM XXII.

THEOL.

POSTQVAM ita nunc sapiens
 mihi quispiam, & in peregrina-
 tionis suae negotijs exequē-
 dis minimè deses, temporis breui-
 tatem fuerit contemplatus, curabit
 etiam vt illius velocitatem accura-
 tè perpendat, qua vniuersa hominū
 vita ad mortem vsque deuoluitur,
 eamque vt occasionem apprimè ac-
 commodatam habens allaborabit,
 vt quam maturrimè in optimo statu
 reperiatur; cum omninò ista veloci-
 tas adeò magna & extrema sit, vt vix
 comprehendi possit, aut verò etiam
 declarari. Nūc illud te opinor late-
 re non potest, tribus admodū circū-
 stantijs celeritatem rei cuiuspiam
 circumscribi: prima est vt maturè
 eam aggrediamur & accedamus: tū
 ita inchoatam pertinacissimè prose-
 quamur: ac denique quantam fieri
 potest celeritatē adhibeamus. Cum
 homo quispiam Lugduno Parisios
 contendens quam maturrimè iter
 ingreditur, videlicet sub exortum
 auroræ, aut nocte concubia, in ipsa
 verò etiam via nihil tanti esse existi-

*Breuitas
 temporis
 maxima,
 celeritas
 maior.*

*Tria vt
 summam
 celerita-
 tem ad-
 hiberi di-
 camus
 necessa-
 ria.*

G mat,

mat, vt propter id moram sibi adferri aliquam patiatur, sed cursorio gradu ac veluti vno spiritu iter hauriat, reuera tantum diligentiae, tantum celeritatis adhibuisse putandum est, quantum ab homine potest praestari. Hunc verò quisquis cursum cum itinere vitae nostrae ad mortem compositurus es, agnosces reuera uidentius tres istas circumstantias in isto reperiri. Inprimis enim homo nihil maturius, nihil citius praese rapit, quàm iter illud quod ad mortem perducit: simulac enim natus est, imò in ipso matris utero mortis incipit, quemadmodum id accuratè vidit ille qui ait:

Homo nihil tempestinius incipit quàm mori.

Interpres

Nascēdo morimur, letū incunabula nostra occupat, & vitā qua dedit hora demittit.
Et quemadmodū Sol eodem instanti quo supra Horizontem attollitur ad Occidentem vergere incipit, & cubile suum accedere, sicutq; etiam candela cum lucem spargendi, momento quoque decrescendi initium facit: ita homini accidere praeter alios Manilius lib. 4. Astronomicorum aduertit: confestim enim cum terram ingressus est, viam arripuit ad

eam reuertendi, & ex sepulcro animato ad sepulchrū exanime decurrit, cumque eam vitam ordiri putas, iam principium fecit moriendi: merito ergo maturimè in viam istam, quisquis sapias, te dabis. Iam quandoquidè cursum hūc primo capiti seu circumstantiæ, quam maximè ostendimus conuenire, secundam accedamus, quæ est quod absque mora vlla cōtinuetur: & quæ admodum ex materni vteri velut quodam proscenio in vniuersitatis huius theatrū, vita non absq; morte ingreditur, ita eam illa toto reliquo decursu sequitur, ac nunquam non comitatur. Quod cū omnes in retro repetita memoria Sancti, imò veri Philosophi cōsiderarent, non immeritò in mentem ijs venit dubitare, vtrum tempus illud quod in hoc mundi labyrintho trāsigimus, vitam mortalem an mortem vitalem appellarent. Ex horum admodū numero sunt Dauid & Iob cū 600. alijs Dei seruis, qui cum ad sanctissimū vitæ institutū nati fuerint, tamen veriti sunt eam alio quā vmbra nomine afficere, quasi nimirū ea

Homo nō nisi sepultus mori cessat.

Vita humana vmbra vitæ, & mors corporea vmbra mortis.

iam non vera vita foret, sed chaos
 quoddam aut mixtura ex morte ac
 vita, sicut è contra mortem hanc cor-
 poream, umbram mortis nuncupa-
 uerunt, cum eam non mortem, sed
 mortem cum vita confusam, aut
 similitudinem seu figuram mortis vo-
 citandam arbitrarentur. Vnde
 Augustinus quoddam in loco ambig-
 git, *vitamne mortalem an mortem vi-*
talem appellet. Et alibi ait: *Ex quo*
quisque in isto corpore morituro esse
coeperit, nunquam in eo non agitur
mors veniat. Hoc enim agit eius muta-
 bilitas toto tempore vite huius, sit ante
 vita dicenda est, ut veniatur in morte.
 Nemo quippe est qui non ei post annum
 sit quam ante annum fuit, & cras quam
 hodie, & hodie quam heri, & paululum
 post quam nunc, & nunc quam paululum
 ante propinquior; Quoniam quidquam
 temporis viuitur, de spatio viuendi de-
 mitur, & quotidie fit minus minus
 quod restat: ut omnino nihil sit aliud
 tempus vite huius, quam cursus ad mor-
 tem. In quo nemo vel paululum stare
 vel aliquando tardius ire permittitur.
 Sed omnes vrgetur pari motu, nec dis-
 uer-

*Lib. 13. de
 cin. c. 10.*

verso impelluntur accessu, neq; enim
 cui vita breuior fuit, celerius diem du-
 xit, quam ille cui longior. Sed cum æ-
 qualiter aequalia momenta raperen-
 tur ambobus, alter habuit propius, al-
 ter remotius, quo non impari veloci-
 tate ambo currebant. Aliud est autem
 amplius vita peregrisse, aliud tardius
 ambulasse. Quibus omninò verbis *Vitam*
 liquidò ostenditur, quam celeri ac *mors co-*
 pleno cursu, quamq; sine intermissi- *mitatur,*
 one ad sepulchrum festinemus, & vt *sicut um-*
 omnes Comoediæ nostræ partes & *bra cor-*
 actus mors comitetur, eam vt cor- *pus.*
 pus umbra prosequatur, ac quemad-
 modum iam vita nostra non propriè
 vita, sed mortis dimidium nuncupā-
 da esse videatur. Idem planè Thales *Diog. L.*
 Milesius indicare voluit, cum nullā *ert. l. i.*
 admodum inter mortem vitamque
 differentiam assignari posse docuit,
 & à nonnemine cur ergo non more-
 retur interrogatus: idcirco respon-
 dit; quia nihil vita à morte differ-
 ret, & ipse etiam viuendo morere-
 tur. Alijs magis placuit finem eum
 quem nos vitæ appellamus, mortis
 finem contra nuncupare, & homi-

*In somn.
Scip.*

*Plato in
Gorgia.*

*Vita hu-
mana
mortis
cōmixtio*

nem tunc mori desistere arbitrari, cum in sepulchro decumberet, non autem inter mortales obiret. Cicero verò etiam Scipionem loquentem introducit, ea, quam vos appellatis vita, talis reuera non est, sed mors potius videtur esse nominanda. Apud Platonem quoque Socrates, ambigere se fatetur, nec omninò dispicere satis posse, verum vita hæc potius vita, quam mors videatur esse nuncupanda: & ante istum Euripedes, ac omnes planè Sapientum antiquorum scholæ nunquam aliam ab hac sententiam propugnasse leguntur. Patet nunc opinor itaque vitam hanc non puram, non sinceram, non meram vitam debere appellari, sed mixtam, sed conflata, sed coactam ex morte ac vita, cum ea omninò vesci non possimus, nisi moriendo, & quam diu ea fruimur ad mortem velut carceres in hoc vniuersitatis stadio à DEO designatos contendamus, nunquamque, vel leuissima remora in pleno illo ad hanc impetu supplantari nos

patia-

patiamur ac retineri. Quicquid a-
 liarum rerum est suas quasdam pa-
 rentheses habet, praelia induciae ex-
 cipiunt, Musica in pausis respirat,
 labor etiam nonnunquam conqui-
 escit: nos quoque semper nec co-
 medimus, nec continuo bibimus,
 nec indefinenter dormimus: am-
 bulamus certe, at etiam postea fesi-
 si confidemus, agimus multa, at non
 nisi subinde recreati, multa machi-
 namur, at iuxta animum vt arcum
 intensum laxamus: quae omnia et-
 si fines quidam sunt, parenthesis ta-
 men non admittunt, inducias ne-
 sciunt, pausas reiiciunt, quietem a-
 uersantur: aded comedentes, biben-
 tes, dormientes, respirantes, quoli-
 bet loco, omni tempore, nulla non
 ratione, quotquot caeli haec conue-
 xa intuemur, curribus ac velis ad
 mortem rapimur & properamus.
 Thales in conuiuio septem Sapien-
 tum, Regem Agyptiorum Amasin
 reprehendens, Symbolum hoc ve-
 lut deponit cum ait, nihil inter
 mortales communius haberi

*Oes hu-
 mane a-
 ctiones pra-
 ter mor-
 tempau-
 sas ad-
 mittunt.*

*Spes ho-
 minibus
 res commu-
 nissima.
 Plutar. in
 Symp.*

G 4 quam

quam spem, quod nimirum ea illi
etiam pignoris loco data sit, qui
rerum omni penuria vitam misera-
bilem ducere cogantur. Ipse vero
Rex Amasis nihil admodum hac cor-
rectione commoueri se patiens, ma-
lius & vero haud aliquantò simili-
Regi Aethiopiae respondit, cum e-
dem rem quid videlicet mors esse
ab eo doceri voluisset. Mori enim o-
mni in loco ac tempore, ea omnia
constat: quæ vitæ mortalis experiri
non sunt, tam bestias quam plantas
sperare autem soli homines possunt,
quibus vnicè in futurum cogitatio-
nes referre, & quæ aduentura sunt
sibi promittere applaudentibus li-
cet: etsi & nec hominibus quibusli-
bet id conuenire videatur, cum ne-
que infantes, neque qui dormiunt
sperare quippiam possint, facile ve-
rò delirare: vero autem verius illud
est, omnes homines occidere, quolibet
tempore mori, quolibet in loco
expirare; atque quo vniuersi præsta-
re id possint, quilibet sibi in hoc o-
pificio felicissimus magister est, ad
hoc absque tyrocinijs, absque rudi-
men-

mentis, absque catechesi perueni-
tur: imò aliud agendo, & quantum-
libet multa sapienter ac seriò volu-
tantes, ad hanc metam labimur atq;
deuoluimur. Et hæc reuera etiam
causa est, cur admodum ea tantum
laboris sui fructum reportet. Nunc
quia præclare omninò duas priores
celeritatis circumstantias iam cõ-
siderauimus, ac quam maturè & si-
ne intermissione mori incipiamus:
ad reliqua sanè licet nos expediamus.

*Homines celerrimo cursu ad mortem
feruntur: deq; temporis velocitate.*

COLLOQVIUM XXIII.

AGE ergo, quia duas istas cir-
cumstantias quæ minus prin-
cipales, sed accessorix quasi
sunt probè te perspexisse ais, tertiã
illam propriè omninò rem aliquam
urgentem & accelerantem, quæ est
præproperè iter suũ prosequi, acce-
damus. Atque, quo liquidius intelli-
gas quonam passu ad mortẽ iter ha-
beamus, intuebimur paulò attētius

THEOL.

G 5

cur-